

THE young idea

வினாயிறு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X.

Thursday, 5th April, 1945.

No. 2.

		Page
INTERNATIONAL RE-ORGANISATION:	By Jeeves	2
SOCIETY—WHAT IS IT?:	By Katie	4
THE PLACE OF WOMEN AFTER THE WAR:	By Raneedevi	6
ஜெயக் கொண்டவர்கள்	By 'அ'	12
எப்போ	By 'சுமத்'	14
என் நினைவுகள்	By 'வசந்தா'	17

E. R. APPADURAI
English Editor.

D. R. AMPALAVANAR
Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X

Thursday, 5th April, 1945.

No. 2

Editorial

The cricket season is on and cricket is a good game. It teaches a man patience. It provides recreation and enjoyment. It develops character and the physique. As a matter of tact most games do so. But cricket is repelling in spite of and sometimes because of its virtues. Cricket invites a person to "stand and wait". Now this is both a virtue and a vice. If there is anything worthwhile in cricket for which cricket ought to be played, it is this—that one learns to "stand and wait".

It can also be contended that if there is any evil that attaches to cricket it is again the same—standing and waiting.

Cricket is played seasonally here at College but with what purpose? That is what is significant. It should certainly be granted that it is a tradition which ought to be kept up in order to preserve the dignity and reputation of the College!!

Very true. But is that all that matters in the playing of cricket? While there is something suspicious in the fact that it is a game played exclusively in the British Empire, yet we may even grant that the game has its educational and ethical contribution to make. To "stand and wait" is a peace-time virtue and to be playing cricket today is to be left in the back waters of the late

nineteen thirties. For who would not grant and grant readily that the reputation of the College will by no means suffer if cricket were to be given up for the duration of the war in order to ensure the more profitable expenditure on food production in College of that large amount of money spent on cricket—even in the year of Grace one thousand nine-hundred and forty-five?

If that is not all then is it what cricket stands for—patience, recreation, good physique etc.—that matters? That word "recreation" sets us a wondering whether it does not follow on creation. How much of what cricket stands for have we realised here at College? These are inevitable questions that come to us as a result of the privations and handicaps that are imposed on us by this war and our apathy that sponsors peace-time "January".

Shall we consider one of the chief Departments of the College—the Boarding Department? As a result of the war-time demand for education the Boarding Houses are so crowded and catering done in such uncouthly manner that the Boarding Houses offer no fascination whatever to the boarders. They bear in a large measure the sinister aspect of a pen where the boarders are herded for the night and let out in the morn-

ning to graze in the class-rooms, incidentally straying into the dining hall, only to be brought back once again in the evening to be enclosed for the night. Such life tends more to develop a sheepish mentality in the boarders than anything else. We are aware of the difficulties of the management but we cannot understand why we should not be given an opportunity to grow at least part of the food we consume. Suppose the large sums of money spent on cricket just now were directed for food production purposes, the cricket fields into fruitful gardens and compulsory games to that of gardening would not the traditions of this pioneer institution be sustained, if not lifted higher up? This is not the only problem that the Boarding Department offers. It is not so much the quantity of food about which the boarders complain as the quality of it. We would with wariness suggest the possible contribution that the ladies can make in this direction if they are provided with the facilities to develop the virtues which are peculiar to them. It should not seem outrageous we believe, especially in the modern day when woman has thrown off all the veils of secluded modesty and has gone out into the world to show herself at her best in time of national emergency, it should not seem outrageous, we say, to expect the ladies to offer a helping hand in the time of an emergency such as the present one which faces the Boarding Establish-

ment when the servants threaten to leave if they are taken to task for unpalatable preparations. But it would be unfair to expect them to render any assistance whatever so long as no provision has been made for them to develop their natural tendencies. We would suggest that this is something which could be very profitably effected if the necessary provisions are made. It is not our intention here to suggest that cricket should be completely scrapped from the programme of extra-curricular activities. But we certainly feel that it is criminal waste to spend so much money on something of questionable utility especially when other departments are suffering for want of adequate and progressive attention.

* * *

We are particularly happy to note that we have finally succeeded in breaking to pieces that rather strong wall of feminine "modesty" and we are wondering whether or not to declare the next a special "Ladies Number." For we have been very busy these last few days in the first place gloating over our success and in another looking through the comparatively large number of articles received from the co-eds. And we are not sure whether we should congratulate ourselves on our success or congratulate the ladies on their performance. Would some lady enlighten us on this point through the medium of an article?

International Re-organization

BY "JEEVES"

Soon instead of sad good-byes, we shall hear glad words of welcome. Instead of partings, there'll be greetings, happy endings, words of cheer. . . . . Soon instead of tears and troubles, there'll be brighter times in store—merry meetings, thankful hearts and old friends knocking at the door. . . . . Hands that waved a fond farewell will

soon be shaken joyously—clasped and held in warm affection. After long and weary years of strife and sorrow, strain and stress—there will be a fair Tomorrow; peace and hope and happiness.

Yes, the war is nearing its conclusion and already a public controversy has arisen as to what kind of peace, whether "soft" or "hard" should be

imposed upon Germany. It has reached such a peak of intensity, that elaborate rival organizations have been set up to publicize the opposing points of view. On one side are ranged a group of sincere people who see in the war-engendered hatred of the moment a threat to the survival of the good in the culture and heritage of the German people—their qualities of orderliness and diligence which have served the world in the past and could serve it again in the future. Ranged against them are equally sincere people who know that this good in the German people has not in modern times been able to exert an influence on their national life with the result that the German nation has in effect become what Lord Vansittart calls the "butcher bird of Europe."

But there are yet others who are thinking on different lines. They are basing their ideas of a peace on the principle of Internationalism. Their plans are to unite all the countries together with one common Government, one common army, and one common law ruling them all. This is no doubt a laudable aim. A world where all barriers are broken down, where one's colour and religion are not obstacles on the common road of advancement is certainly an ideal to be desired. But lost in admiration of the Utopia the peace-makers think of creating, we should not blind ourselves to the hurdles that have to be cleared before we can reach the final goal, and "arrive—and arrive we must—at a world of enduring peace among men of good will."

A soldier with the forward troops of the British army once said, "We cannot escape the fact that it will take as much sacrifice, courage, and hard work to create a new world as it does to destroy the old one." That soldier has uttered only the hard truth; Fearful to us who think that peace means only hope and happiness, but true all the same. Yet however much the sacrifice may be, we must create the new world.

This task is going to fall on the shoulders of the United Nations, Germany and her satellites and even the

smaller Allied powers lacerated and sorely stricken by the war will have enough work to do without interfering with other things. And the work will therefore evolve on the Big Four. This peace will have to be a peace that will end all wars. And one strongly advocated solution is International Federation.

International Federation trips on two things—the avarice of different nations for power and wealth, and the colour bar. If these two difficulties could be successfully overcome, federation of nations could be rendered easy. Every country is ambitious for power and wealth. They follow naturally if neighbouring countries are weak. But if the neighbouring country is equally strong and equally ambitious for power and wealth, the trouble occurs. Wars result. Roosevelt has said, "In a democratic world power must be linked with a responsibility that is obliged to depend and justify itself within the framework of the general goal." If only the stronger nations could link their power with a responsibility a great step would have been taken. So far they may have justified their responsibility but now it must also depend on something. And it has not merely to depend and justify itself, it is obliged to depend and justify itself.

Another difficulty is the colour-bar. Rightly or wrongly the "whites" feel that they are superior to the "blacks." The "whites" who framed the Atlantic Charter have said that it does not apply to the Indians. Their active contempt for the "blacks" will not allow them to be considered at par with the "blacks." A solution for this is to show the "whites" that the "black" man is after all as good as he is, and that colour does not make one weak or mentally deficient.

A pen-picture has been painted of a soldier, mortally wounded, dying in agony. There is no one to help him, no water to drink and the wound is terribly painful. His last thoughts are of Father and Mother, that house in the country, that last sweet kiss at the station, those dances last summer. With these visions flashing through his

mind, he dies. Dies in the wicked cause of greed.

If people could only understand it, if they would just "grind deep into their thinking" the stark and grim reality, every petty selfish interest would be swept away. They would sacrifice anything and everything to make themselves worthy of that boy. They would then forget their superio-

rity, their contempt and their pride. And Tennyson's ideal would be achieved.

"Till the wardrums throbb'd no longer,
and the battle-flags were furled,
In the Parliament of Man, the Federation
of the world
There the common sense of most shall
hold a fretful realm in awe,
And the kindly earth shall slumber, lapt
in universal law."

Society—What Is It?

By

"KATIE"

"Our social rules are based more on superstition than on reason". I happened to overhear the above statement last evening as I went past a certain place. On my turning round to see who was saying that, I think I saw a rather short figure, dark in complexion (if my eyes didn't deceive me) with a pair of goggles and a cigarette 'tween his lips. I was unable to make out the person—unfortunately I was without my glasses. Some of you may be able to suggest—but-well. The statement made was of greater interest to me, and my thoughts began to go into it. Many and diverse are man's thoughts you see. It suddenly flashed upon my mind: "What is the thing called Society? Has it form, or is it an invisible apparition, unreasonable, unsympathetic, blood-thirsty, as it can be called?"

I did not know how long I had been sitting under the tree or how I got to it. Vast stretches of fields to my right, fields to my left, fields before, and fields behind were all that I could see. My mind, wrapped in thought was buried in deep contemplation—undisturbed, tranquil, unaffected as I was. Something is wrong with society, I thought. The mind refuses to think and draw out what is right and what is wrong—In a word it is always misled by tradition—Tradition dies hard and the world moves slowly; yet slow is the progress of human thought.

Fantastic ideas often take the place of reason; encourage often entreating and entertaining machinations peculiar to the cells of the underworld.

Society is what man makes it. Of all pressure on man's department, society exerts the greatest power which without legal sanction is yet dominant. Man fears public censure more than the verdict of law. Thus it is society that is the backbone of a nation or race in its march of progress.

Be that so, yet unreasonable rules, superstition and the fetters of tradition very often mar the noble characteristics of a people in their subservience to social ties.

Like the leaven to the flour, by idle rumours, fantastic tales, fabrications of the twentieth century intelligence—if not intellectuals—and gossip, the whole lump of society is affected for the worse. Woman, who is an integral part of it, can make it or mar it. Her tendency to fan rumours is proverbial. We have the popular saying: "Tel-e-phone, tel-e-graph, or tel-a-woman." It is both well and well said. Yet this we cannot dogmatically say applies to the sex as a whole. There are blossoms as well as thorns—Probe deeper and there you are.

Then again every one has an individuality which one should be proud of. No wise man or woman will like to lose his or her individuality in becoming a slave to social customs or conducts,

One's career depends for success on a strong individuality. Build your individuality on a firm basis, mould your personality in a most noble fashion and then you can stand straight and smiling before the most tempestuous storm and march right onward, fearless and courageous — with your conscience alone to support you; no better guide can lead you through. Listen with an unbiased mind to what that 'impartial' conscience of yours has to say. We also hear the poet singing: "Stand by your conscience, your honour, your faith — stand like a hero, and battle till death." That is that. But there! A wicked world looks with green eyes of jealousy on the outstanding or extra-ordinary talents in any one — and uncharitable criticism is levelled at such a one, and every means adopted to ruin the possessor. Human nature cannot endure to see a better person before it. It detests him, abhors his sight, and tries in every way to bring him down. When Keats was alive, the world criticized his works and wounded the sublime essence of his soul in all ways possible. But later it was the

same world that praised him and his works as immortal. How much unpopularity gathered round Goldsmith during his school life. But again we see that it is the same Goldsmith that produced some of the gems in English Literature, which render him effulgent and distinguished before so many admiring, so many envious eyes.

Society has in almost all countries proved to be a bane to real progress as well as a worthy uplifting of character, racial or communal. The so-called leaders of Society, who pretend to be authorities of convention or conduct are often the enemies of God and Virtue. Society wears a mask — it is not seen in its bare form or true complexion. The deception is fantastic, alluring and perhaps undetectable!

"Facile est decensu averno". Who succumbs to Society at the sacrifice of his individual mind or heart, sells his soul to the devil. It is the duty of everyone to think right, do right and stick to the Guns — Shakespeare's immortal line is appropriate here — "To thine ownself be true."

S. S. C. Pass List Dec. 1944.

1. S. Arasaratnam	23. M. Satchibanantham
2. T. Nalliah	24. P. S. Thiagarajah
3. S. Seivaraiah	25. S. Ganesha Aiyer
4. S. Somasundram	26. P. Rajanathan
5. R. Anrasingam (1st Division)	27. M. Kumarachandran
6. K. Kanagasundram	28. Kurien George
7. L. Selvarajah	29. S. Nadarajah
8. D. C. Ariyanayagam (1st Division)	
9. T. Hafner	
10. B. Kanagamalar	
11. V. Ganeson	
12. S. Sivagannam	
13. Thevarajah Beadle	
14. T. Pathmanathan	
15. H. Theagarajah	
16. D. J. Ambalavanar	
17. C. Kumarasamy	
18. Mary Lisa	
19. Kamala Visuvalingam	
20. Alice George	
21. Appar Kumarasamy	
22. T. Balasubramaniam	

Referred

1. E. A. Champion	(Latin)
2. S. Subramaniam	(Tamil)
3. K. Velautham	(English)
4. V. Parmanathan	"
5. A. Paul	"
6. P. Rajaratnam	"
7. V. Sathasivam	"
8. V. Nakulandran	(Physics)

Inter Arts Pass List July 1944

1. R. Manickavasagar

2. V. Tharmalingham
3. D. P. Tampoe

2. S. Palaraman
3. T. M. Ponnaiyah
4. E. N. Niles

Referred

1. C. Suntherasivam (Latin)

Referred

Inter Science Pass List July 1944

1. K. Subramaniam

1. C. Sanmugam (Physics)
2. K. Sukirtharatuasingam "

The Place of Women after the War

During the last three decades, and especially during the present war, the emancipation of women has proceeded at such a rapid pace, that at present we find them in every walk of life. Even those professions which women were debarred from entering into, some time back are now open to them. Since this is chiefly due to the war, one wonders what the place of women will be after the war.

One must first analyse the reasons for the rather sudden entry of women into public life. Of course, during the war, when the men are fighting in the Front, the women have to take their place back at home. But it is rather surprising that they should continue to fill these posts, after the end of war, when there are men to take their place. A certain number remain because they have already been trained for the post. Statistics reveal that the proportion of men to women is one to two; so, some women, chiefly from the sheer delight of doing some work, and partly because they have no other alternative, have entered professions.

One of the reasons brought forward against woman being placed on the same level as man, and given an equal place is that she cannot attain to the same standard as he. In fact, it is stated that because in most things the best has been attained only by man, woman is not fit for the highest in these.

I feel that, given sufficient opportunity, woman's best can equal man's best. Some people seem to think that merely giving woman some very sudden chances is quite sufficient for her to prove her worth and that she should at once reach man's best if she is to prove herself his equal. But this sudden conferring of opportunities on woman is not enough. Man has been given all these opportunities for centuries and centuries. It was only by gradually improving his standard, that he has attained his present standard. In the same way, woman can also gradually come to that level.

In this connection I would like to quote Lin Yutang, who has said: "After long hours of philosophizing I am now willing to make the brave and hard admission that women are just human beings like men—equal in ability to make judgements and mistakes; if you give them the same world experience and contacts; in ability to do efficient work and keep a cool head; if you give them the same business training; in social outlook if you don't shut them up in the home; and finally in the capacity to rule and misrule, for if women should rule the world, they couldn't possibly make a greater mess of it than men have in present day Europe."

India where very strict purdah was observed, has proved to us that woman's place is not only in the home. The only future that a girl could expect was married life with

a husband chosen by her parents and herself not even consulted. Very sudden was the change there and quite amazing were the results. Woman, quite unexpectedly finding herself free, did not rush back, frightened to her former routine of life. She stood the trial and fought side by side with man. Sarojini Naidu, Vijayalaxhmi Pandit and Kasturba Gandhi are now household words.

The same is the case with China. In very old times, girls were considered such a nuisance that when they were born in poor families, they were thrown into the river in cradles, either to be found by others or to be drowned eventually. Now times have changed and everyone knows of Madame Chiang Kai Shek who gives her husband enormous help and is quite a popular figure in China's public life. The Chinese women to-day are wearing uniforms and living quite naturally like soldiers. According to Pearl Buck, they have, without the failure of equal rights and suffrage movements and constitutional amendments reached a point where the Western women are still only struggling to be. Their value consists in their difference from men, just as man's value consists in their difference from men. Neither is better than the other. Pearl Buck therefore chooses the word reciprocity as expressing best the relationship between Chinese men and women.

Physically it seems impossible that woman can be man's equal. Russia however seems to be doing her best to prove the contrary. The women there, probably because of the manual labour they perform, are quite stardy and are actually fighting in the war.

Of course temperamentally, woman differs from man to quite a large extent. She is very often guided by intuition, which, though often correct, is not infallible. He is guided by reason and cold logic and can think clearly without his personal feelings and emotions entering into the matter. For that reason woman is not likely to be a good judge; if her judgment is harsh it will pry

on her mind and make her feel remorseful.

On the other hand they make excellent nurses, on account of their patience. Man is not so patient and although he will certainly make a good nurse, is not likely to be a very good one. Woman also appears to possess more tact and so is likely to be a good diplomat. Madame Kollontay, Russia's Woman Ambassador has shown woman's outstanding ability in this sphere.

In music also, though man has achieved the best results in instrumental, woman reigns supreme in vocal, because she gives some sweetness to the song. In the field of writing also woman has certainly achieved good results. Even here she differs to a certain extent from man. The male writer is generally objective whereas the female writer is subjective and puts more emphasis on reaction than on action.

Women are more backward here in Ceylon than they are any where else. In the field of politics Mrs. Saravanamuttu appeared like a lone star on the horizon and now there is no one to succeed her. In our post-war development there will be plenty of scope for women's work because of the reforms in education, the opening up of new industries and the health and housing schemes now being prepared. One very good thing is that the distinctions of race are not so accentuated among women as they are among men. Lady Moore herself remarked about this when she opened the Lanka Mahila Sainthi Mela recently. This association is open to all and in it one finds all races working, for the common good of the Island.

But woman, in her anxiety to prove her independence, should not forget the home, if the need for her is greater there. It should not be the case of a lady getting a maid to look after her own baby while she herself went to do war-work looking after babies in an institution, and the first baby that she had to look after was her maid's!

With the dawn of peace I hope that woman will also occupy a great place in the world, and be on an equal footing with man. What we need first is a better system of education for the girls, resulting in the development of latent gifts and talents. Education should help girls to realize the vocation they are fit for and should bring about the emancipation of her will and conscience. It should

be the springboard where she can prepare for life, and should make her feel that she is part of the nation, to which she owes her duty. Let us hope that in time to come Ceylon will produce not merely great women, but very great women who will prove to the world in general that woman's place can be anywhere.

Raucedevi K.

Sports Section

The football season is over, the championship has been won and shared with Jaffna Central,—our boys are true disciples of the fifty-fifty cause. We are back to cricket this season with the characteristic enthusiasm. The Captain election did evoke much interest as there was healthy rivalry, sportsmanship and fair-play. With steady Satha who has cricket traditions to back him, we have had a bright season.

Our mettle was tested in a series of matches:—one against a picked eleven of the peninsula whom we beat

without much effort, another against Jaffna Hindn, and a third against Jaffna Central.

We must congratulate our team on the plucky fight they put up against Central on the 10th inst. but more for the fine spirit they displayed in letting their opponents have an otherwise virtual victory by extending the time of play. An ex-Ceylon cricketer witnessing the gesture said: "This is cricket." You have played the game, boys!!

THE SPORTS EDITOR.

The Machine Invades

Slowly, almost complacently the cart was rattling along. The brown earth newly furrowed up lay moist with the night's dew. With the early sun peeping over them the stunted mango-tree swayed in the cool breeze. The cart smelt of hay, familiar and sweet. Middle-aged curved muscles shining with perspiration, the dark brown farmer reminded one of that old-world simplicity strength and tranquillity which we mourn for to-day. Inside the cart lay a plough which, though old, showed how carefully it had been used. To "Tha! Tha!!" along seemed a habit with him. He watched the quiet village, thatched roofs, mud walls and green plots around the

well-sweeps that lay to his left. How calm the village lay beneath that blue sky. A boy was driving the village-cattle to graze. Betel showed red between his teeth. He came up to cart jumped in from behind and started talking with the farmer. How frank, simple and unceremonious, the jerky accent bounced from him. What subtle knowledge of the plough the fields and bulls! Innocent curiosity asked, "How much does she milk? That 'brownie' over there?" This heifer's her daughter. Yes, Ough! how thick's that tail, eh!"

It was not knowledge got from books or theory classes. Experience, intimate and pleasant, was their teacher. Tradition also, handed down

from father to son, from mothers to daughter unfolded to them all the treasures of past ages.

The sun had risen higher and could be seen above the tall coconut palms. A set of farmers were working among the fields. How much, these sturdy and simple folk seemed to enjoy their work. They chatted and went on in an easy unaffected way. It was not for money they worked. They tilled the soil for no pay master but themselves. They toiled with their very souls to the plough for the mere pleasure of it. They needed no "4 p. m. to 6 p. m. off-duty" hours. What use had they for such mechanical types of amusement?

The driver watched it all as the cart rattled along on its way to the weekly fair. He drew out his small bag of betel when, "Teroot Too!" the battery-horn of a motor car; he drew the bulls to a side of the road. "Whizz," and a cloud of dust was thrown into his face. What an intrusion the motor-car had made on the quiet of that simple countryside. What a sense of hurry, how disgusting a vision of the crowded, money-worshipping, sordid city-life that car brought to his mind. What an intrusion, rude and unrelenting could this machine make on the purity and calm that innocence and simplicity of his beloved village! The look of that dissipated and cringing ghost of a man at the wheel; pressing away at the throttle to finish his work and then dissipate his life further in the very attempt to obtain rest and leisure. Where could he go but to the cinema or to the drinking houses and indulge in conversation base and unedifying, characteristic of city-life. There was nothing he got in daily life which could be conducive to satisfaction and real pleasure in living. He derived satisfaction neither from his work nor from his supposed pastimes. It was a cramped, degenerate life that this one led, preyed upon by the rich and the ambitious who themselves could not boast of anything greater. Theirs again was an endless tale of sham elegance and mock courtesy.

Dusk and the farmer was treading home peacefully with the plough on his shoulder and the bulls stopping now and again to snatch up a mouthful of the green lush grass. The red twilight could be seen from behind lighting up the brown earth into a golden yellow. The farmer stood silhouetted against the glow reminding one of the sturdy, pure and innocent being God had intended Adam to be.

All the minor shows of homely affection over, he sits down with his small cigar to weave a box from the palmyra shoot. Again, what dexterity lay in his fingers and with what pleasure he seemed to be weaving.

"How much harm would the machine do" he thought, "if it invaded his dear village." But was there really nothing the machine could do save harm? Wouldn't the tractor reduce so much of his labour? Why, yes certainly it would. But, alas! How many poor souls would it throw out of work and how much distress would arise. How mechanised and stiff his daily life would be. He wouldn't have it for all the world. But still there it was, the imminent peril of his very village being absorbed in the machine - mania and every one of them sturdy, innocent and unsophisticated men, turning weaklings and drifting along this inevitable, abhorrent city-life.

PERSONAL

Mr. Justine Galagoda (Bala Pandit) Lecturer in Sinhalese at the Jaffna College is proceeding to India, accompanied by Mr. H. D. Moses, B. Sc. (Hons.) on an educational and matrimonial tour whilst in India he will visit the various educational centres of the town of Nagarcovil and also explore the possibilities of Indo-Ceylon Inter-marriage Relationships. He is expected to be back in Ceylon about the 1st of May, 1945.

FOR SALE

Turkey eggs at the rate of 17 cts. per egg. Apply to:

Mr. C. O. Elias,
Jaffna College
Vaddukoddai.

சிறுபான்மையினரால்

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தலைவர் யார்?

கடைசியாக (22-2-45) வெளி வந்த இளஞாயிறில் கம். ஆங்கிலப் பத்திரிகைப் தன் குறிப்புணரையில் "நம் போழ்து, சிறுபான்மையினரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தலைவர் கீரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் ஆயர்கே (Mr. G. G. Ponnambalam the accepted leader of the minorities to-day) என்று கூறியிருப்பதை நீங்கள் எல்லோரும் வாசித்திருப்பீர்களென உம்புகின்றேன். இவ்விதம் இப்பத்திரிகைப் சாதிப்பது வராததேயென்றே சாத்தியமல்ல. இதை ஒவ்வொரு உண்மையான தமிழனும் கிருபித்துக் காட்டமுடியும்.

கம் காட்டில் பெரும்பான்மையினராக இருப்போர் ஓரே சாதியினராய் சிக்கலவரே. சிறுபான்மை யினரிலே பலசாதிகளும் வகுப்புகளும் உண்டு. சிறுபான்மையினரின் முழுத்தொகை பெரும்பான்மையினரின் சனத்தொகைக்கும் வராதது. சிறுபான்மையினரின் அநேக கட்சிகளிருந்தும், ஒற்றுமை யின்றி யேறுபாடுகளால் கொள்கைகளையே மிகுதியானவை கொண்டிருக்கின்றன. இக்கட்சிகளுள் தமிழர் கட்சியுடொன்றுண்டு. இதன் பிரதிநிதிகளுள் ஒருவரே கிரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம். ஆகவே கிரு. ஜி. ஜி. சிறுபான்மையினரின் தலைவராயினால், இவரின் விடாய் பிடியான இப்பகுக்கையினை எல்லாக் கட்சியினரும் ஆதரிக்கின்றனவோ? இல்லை.

அகில இலங்கைத் தமிழர் காங்கிரசின் முலமாகக் கிரு. 'ஜி. ஜி.' தன் கொள்கையை எங்கும் சிவகாட்ட முயற்சியும், இக்காங்கிரசின் தலைமையை, இலங்கை இந்திய காங்கிரசும், முஸ்லிம் மக்களும்,

பாங்கியரும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த விட்டனர். இது மாதிரியா, இலங்கைத் தமிழரிலேயே பெரும்பான்மையோர், அகில இலங்கைத் தமிழர் காங்கிரசின் தலைமையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

பாங்கிக்காரரின் பிரதிநிதியாகிய கிரு. G. A. லீலே சோம்பெரி கமிஷனின் முன்வாக்குமுலம் கொடுக்கும்போது "50 | 50 எனும் கொள்கை நெய்தலை முறையில் கொண்டுவரக் கூடியதல்ல என்றும், இக் கூட்டுறால் தொடக்கினைதற்குக் காரணம் பெரும்பான்மையினரின் இருந்தது அலாமிக்கையே என்றும், சிறுபான்மை யினருக்குப் போதியபுதுகாவல்கொடுக்கப்பட்டால் இந்த அலாமிக்கையை ஒழித்துபோய்விடும" என்றும் கூறியதோடு "பெரும்பான்மையினர் கூடிய தொகையில் கம் காட்டில் இருக்கிறபடியால், அரசாங்கத்தில் கூடியபடிக்கு அவர்கள் பெறவேண்டியதே வியாழம்" என்றும் கூறினர். இன்னும் முகமதிய ஆரசியற் கேண்மையினரின் பிரதிநிதி கிரு T. B. ஜியா தன் வாக்கு முலத்தில்,

"50 | 50 இ எங்களின் சிலர் ஆசரித்தபொழுதிலும் டொனமூர்திட்டத்தின் முன் எங்களுக்கு இருந்த வேறுபாட்டை இப்பொழுது தர்தால் அதுவே எங்களுக்குப் போதும்" என்றார். பின், அகில-இலங்கை முகமதிய குடிகளாக்குரிய ஆலோசனைச் சங்கத்தினரின் (All-Ceylon Muslim Political Conference) பிரதிநிதி ஜீழகாது மாக்கன் மாக்கர் தன் வாக்கு முலத்தில் கூறியதாவது:

"சிறுபான்மை கம் அரசாங்கத்தில் தங்களுக்குரிய கூடியபடிக்கை எடுப்பதை ஒருவராலும் தடுக்க முடியாதது, இவ்விதம் இவர்களுள் எடுப்பது நியாயமே".

ஆகவே 'கம் பத்திரிகையினர்' கூறியிருப்பது சிறுபான்மையினரின் தலைவராக

கிய திரு. பொன்னம்பலத்தின் இப்ப
துக்கைப்பது எனும் சித்தாந்தத்தை
அரிசை கெட்டியினர் மறுத்திருக்கும்
பொழுது எவ்விதம் சிறுபான்மையினர்
ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதலைவராக அவர்வா
முடியும்? இக்கூற்று உண்மையல்லவே!

சிறுபான்மையினருக்குள்ளேயே அநேக
பிரிவினைகள் உண்டு. ஏன், நம் தமிழ்மக்க
ளிலேயே பல பிரிவுகளுண்டு. இவைமேல்
லாம் ஒற்றுமைப்பட்டாற்றுகிற ஒரு தலை
வர் இவர்களுக்கு உண்டாகமுடியும். அந்த
மையின் சிறுபான்மையினர் எவ்விதம் ஒரு
பொதுத்தலைவரை ஏற்றுக்கொள்வார்கள்,

தமிழாசிரமக்கு வேண்டியது பூரண
சுயராஜ்யமே ஒழிய 50 | 50 அல்ல. முதல்
அங்கிய ஆட்சி எம்மையிட்டகலவேண்டும்.

50 | 50 மந்திரம் நம்நாட்டில்
பலீக்குமேயானால், நாட்டினுள் குளப்
பக்களும் சலகைகளும் உண்டாகு
மென்பதில் ஐயமில்லை. அப்பொது
தான் சிறுபான்மையினருக்குக் கூடிய
துன்பம் விளையும். இன்னும் 'இலங்கை
பூரண சுயராஜ்யம் சுட்டிக் கொண்டே,
நம் அகில-இலங்கைத் தமிழர் காங்கிர
ஸின் கோக்கங்களில் முதன்மைபான
தொன்றாகும். ஆகவே இச்சுயராஜ்யத்தை
50 | 50முதலாக நம்பெறமுடியுமா? இக்
காங்கிரஸின் தலைமை, பிரிவுள்ளகாதிபாதி
பத்தை அண்டியிருந்தால் சுயராஜ்யம்
வலிய வருமென்றதப்பிரியாயம் கொண்
டிருப்பது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கதே.

நம் தமிழ்த் தலைவர்களில் சிலர்
'இலங்கைக்குப் பூரண சுயராஜ்யம்'
கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று வெளி
யில் கோரலித் திரிந்தாலும், அதைப்பத்
யத்தைத் தலைமேல் வைத்துக் கூந்தாடு
வதோடு 'பிரிட்டிஷ் இராஜ்யங்கம் பத்து
வருடத்துக்கொரு முறை ஒரு கமிஷனை
அனுப்பும்' என்று எதிர்பார்க்கின்றோம்'
என்றும் தேசாதிபதிக்குக் கூடிய அதிகாரம்
கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும்
சாதிப்பது தமிழருக்கு மாத்திரமல்ல
இலங்கை மக்களுக்கே இரண்டகம்
செய்திரதாயிருக்கின்றது.

பூரண சுயராஜ்யம் நாம் பெறவேண்
டுமேயானால், நாட்டில் ஒற்றுமை வேண்டும்.
இவ்வொற்றை யெனும் பூரணியின்

எம் அங்கிய அரசாங்கத்தை அண்டி
கின்ற சுதந்திரப்போர் புரிய முடியாது.

ஆகவே, தன் ஜனங்களை அங்கியர்
கையில் நிலைவுறப்பண்ணி சுதந்திரமென்
பதைப் போக்கடிக்க எண்ணும் ஒருவர்
அவர்களுக்குத் தலைவராய் வருவது எம்
வண்ணம்? எல்லாரும் ஒருமனப்பட்டுத்
தங்கள் ஸத்துக்காகவும் நாட்டின் நன்
மைக்காகவும், போராடும் ஒருவரைத்
தங்கள் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டால்,
அவரோ சமீபத் தலைவராய், தன்மயின்றி
பொது சபத்துக்காகவும் நாட்டின் சுய
ராஜ்யத்திற்காவும் பெரும் பான்மையின
ரோடு ஒத்துப் போராடுவரோ சிறுபான்
மையினர் உன்னைத் தலைவராய் அவர்
யார்? இதிலிருந்து நம் பத்திராதிபர்
இனியாவது சிறு பான்மையினரால்
ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தலைவர் யார்?
என்பதை அறிவரென நம்புகின்றோம்.

● * ●

தமிழ் அபிவிருத்திச் சங்கம்

அழிந்திணை மினிய சுதமிழா
கும் செந்தயிழை நிருத்தி செய்யும் கருத்
துடனேயே நம் கல்லூரியில், இச்சங்கம்
இவ்வாண்டு கைத்திங்கள் 25-ம் திகதி
(7-1-45) நிறுவப்பட்டது. இக் கல்லூரி
யின் சரித்திரத்தில் இதுவே முதன்முதலாக
நிறுவப்பட்ட தமிழ்ச் சங்கமென்பதை
நாம் அறிவது மிகவும் சந்தோஷத்தைத்
கொடுக்கின்றது. நம் கல்லூரியில் தமிழ்ச்
சங்கமொன்று இல்லாத குறையை
நிறைவுறொய்த ஒவ்வொரு மாணவனும்
மாணகியும் பெருமை அடைய வேண்
டியவர்களாயிருக்கின்றார்கள். இன்னும்
இச்சங்கத்தின் பேரில் ஓர் ஒலங்கிய
வழப்பு வாரந்தோறும் கடைபெறாமலைத்
தேவ்விப்படுவது நமக்கு மிகுந்த
மகிழ்வை அளிக்கின்றது. நம் ஆசிரியர்
உட்பட ஏனைய மாணவ மாணகியரும்
இச்சங்கத்தை முழுமனதடன் ஆதரிப்
பார்களை நம்புகின்றோம்.

● * ●

அறியுங்கள்:

"கோகமலம் அல்லது சித்திரிப்பக் காநல்"
என்னுமினிப கதையை அன்பு
A. ரொசியம் எழுதிவந்ததை நீங்கள் எர்

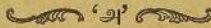
லாரும் கம் இதழ்களில் படித்து ருசித் திருப்பிரகன். இப்பொழுது சில காரணங் கனால் அக்கதை கம் இதழ்களில் தொ டர்ந்து வராத ஏன்பதைத் துக்கத்திடன் தெரிவிக்கின்றோம்.

தமிழ் அபிவிருத்திச் சங்கத்தின் மூத்த தலைவியும் பக்குளித்திங்கள் 26ம் திகதி

1945ம் ஆண்டு கொண்டாடப்பட்டது. அச்சுரு ணும் கடைபெற்ற பகிரங்குக்கட்டத்தில் பிரதம நீதிமன்ற மொழிபெயர்ப்பாளர் திரு. சீனிவாத் தம்பி அவர்கள் "தமிழ் கண்ட ஜூலிசியங் கம்" என்னும் விடயத்தில் ஓர் இனிய விரி வுரை ஆற்றினார். அ ச த ன் ப ி ன் அ ச த் தின ரின் சாஸ்திரிய யோசம் (Social) கடைபெற் றது.

* ஜெயங்கொண்டவர்கள். *

தலைவர்களை வாசித்தவுடன் உங்க ளில் அனேகர், தற்போதைப் புத்தகத்தைப் பற்றியே இக்கட்டுரை யாளர் கூறப்போகிறார் என்றெண்ணுவீர்கள் ஆம். ஒழுங்காக புத்தகங் கள் கடைபெறும் இப் பாகினில் ஜெயங் கொண்டவர்கள் என்ற தலைவர்க்குள் கூறப் படுவது புத்தகத்தைப் பற்றியே என நீனைப் பது தப்பித்தமன்ற. இராச்சியத்தக்கு விரோத மாய் இராச்சியமும், ஜனத்தக்கு விரோதமாய் ஜனமும் போர் புரிந்து மனித சாஸ்திரத்திற்குத் தீக்கை விளையப்பது மல்லாமல், இன்னும் அனேக இராச்சியங்களைக் காப்பதற்கு முடி வில் ஜெயங்கொண்டவர்களைக் விளக்குவது இயற்கையே. ஆனால் காள் இங்கு இந்த வித யான ஜெயங்கொண்ட பற்றிக் கூறுது, மனிதர் தனித்தனியே ஜெயங்கொண்ட தே ப் படி யெனக் கூறப்போகிறேன்.

ஒரு மனிதன் தன்னைத் தான் ஜெயங் கொண்ட விருப்பினால் அவன் தன்னுடைய பணகவரை யறிந்து அவர்களைத் தசகவிதமாகத் தாக்கவேண்டும். அவன் தன்னைத் தானே வெற்றியுடைய வேண்டினென்றால் என்ன? அவன் பணகவர் யா? இவைகளைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வார்,

மனிதனினவன், தன்னுடைய பொருட்க ளெல்லாவற்றையும் எதையேத்தியும் செய்து இப்பொருட்களில் விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சீவிப்பதே, இவன் முறையான செயலேண் டியதாகும். தன்னுடைய பொருட்களில் பாசம் வைப்பது, எல்லாவற்றையுறிக்க வெய்ப் பொருளுக்கே தனிசெய்துத், அவருக்கு கன்றி யுள்ளவர்களுக்கு இருக்கவேண்டும் இப்படிச் செய் வது கடமில் அனேகர்க்குக் கட்டடாயிருக்கும். இறுத்தம் எங்கள் கொள்கைப் பெலனில் எங் கள் இதை கூப்பிக்க முயன்றால் நமதுபொரு ளெல்லாம் கையெழுத்து வயைத்தவிட்டு அவர்க்குடாக கம்

தம் தோல்வியே உடையவேண்டியவரும். காங் கன் வங்களுக்கருகியவற்றை, கமக்கீதவராகிய ஜல்லவர்கள் தீருப்பதற்குள்ளும் வைத்து விட்டு அவருக்கிடாக காசுகள் அப்பொருட் களிவிருத்த வரும் கண்மையை அனுபவித்தோ மென்றால், ஒருபோது அவைகள் காயித்தி வீரும் தெரிக்கப்பட்டாலும் தக்கப்பட்டாட் டோம். இத்தடன் தீருப்பாமல், இன்னும் கமக்கு அவற்றை சந்தவரைப் போற்றுகோம். கமக்குரியவைகளை காள் எங்கக் விடாதுயற்சி யாலும் கேட்டித்தனத்தாலும் பெற்றுக் கொண்டோமென்று ஒருபோதும் எண்ணாது, எல்லாம் வல்ல இறைவரின் கிருபையால் அவை கமக்களிக்கப்பட்டதென்று சித்திப்போ மானால் அதுவே கம் கண்மையே துவாயிருக்குர்.

கம் சொந்தப் பொருட்களை அவர் திரு வடியில் வைத்தபின் ஏககம் இனத்தவர்களை யும் அவருக்குத் தந்தருச்செய்ய வேண்டும். இதனால் அவர்களை முற்றும் மறக்கவேண்டும், அல்லது வெறுக்க வேண் டிமென்ற யான் இயம்பவில்லை, காசுகள் அவர்களை மற்றவர் களை மதிப்பதற்கும் மதித்து எல்லாநாயும் துரேயத்தமாய் பாராட்டவேண்டும். பிள்ளை கள், பிரதானம், மாநாக்கள், இனத்தவர்கள், சினெகிதர் என்ற அவர்களோடு மாத்திரம் உரிமை காட்டாமல், மற்றவர்களையும் இனத்த வர்களைப்போற் பாலிப்பதே உத்தமம். இசற்கு மாறாக உட்களில் அனேகர் எழுமயக்கூடும், எப்படியும் இரத்தம் தண்ணீரிலும் பாக்கத் தடிப்பின்றே? இனத்தவர்களைக் கிறுப்பவர் களை காசுகள் கொஞ்சம் கூட கேசினித்தா கென்கள்? எனப் பற்பல கேள்விகள் உங்கள் மனதில் தோன்றும். இருத்தும் இவர்க்கையும் காசுகள் கம் வல்ல பரனின் திருப் பாசக்க

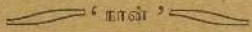
மனப்பை அவர்களில் பாடவிட்டால், ஒருபேர்தம் பட்சபாதம் காட்டவேண்டி போகிறது. காக்கள் ஒருவரில் கூட அன்பும், இன்னொருவரில் குறைய அன்பும் காட்டியிருக்கின்றன. ஒருவர் வங்களுக்குக் காட்டின வந்த அன்பினுத்தான் வந்தவா? ஆனால், காக்கள் தேயிலை வந்தபால் அவர்களை சேர்ப்போமானால் அவ்வீதம் கூடவும் குறையவும் பாய விடமாட்டோம். மற்றவர்கள் ஏதாவது எப்படி ருதிக்கின்றனவென்று இவ்வன்பு பாயாது. இவ்வீதம் தடப்போயேமானால் காக்கள் இவ்வன்பை சீவியத்தைச் சீவிக் குடியும்.

இவ்வன்பு செய்தால் மட்டும் போதாது. சாம் ஜெயவீரராக வேண்டியேமாயின் இன்னுமொரு பணகவின் வெல்ல வேண்டும். இவ்வீதம் பரங்கிரமசாலி. இவ்வீதம் சென்றது, வெற்றிக் கொடி காட்டுபவர் மிகச் சிலரே. இவ்வீதம் 'தான்' என்ற அக்காரணம். இவ்வீதம் தோற்றமாய்ப்பதற்குப் பெரும் போர் புரிய வேண்டும். இவ்வீதம் காக்கள் எல்லாம் வல்ல இவ்வீதம்-ய திருப்பாதத் தன் கூட யே கொண்டுபோக வேண்டும். காக்கள் அனைவர் இவ்வீதம் ஒரு பணகவென மதிக்கவே வராமற் பின்னிடுகின்றனர். இருந்தும், 'ஒருவன் தனது கண்ணாடிக் தனது மேன்மைக்கு மென்றே சீவியாத வேறு யாருக்காகச் சீவிக் வேண்டும்? எத்தனைபோது குறையவில்லை காக்கள் இந்த உபதேசத்தைச் சேட்டிருக்கிறோம்.

மற்றவர்களுக்காகச் சீவிக்வும் முயன்றிருக்கின்றோம். ஆனால் இது இயலாத காரியமாகவே யிருக்கிறது. என் கையில் ஒன்றாயினாலும், எதைக்கு மரியாதையிலாமல், காண் ஒரு பெரிய நிலையையடையாமல் மற்றவர்களுக்காகப் பாடுபடுவதற்குப் பலவெண்ணை? என்று சாம் சேட்டக்கூறும். ஆகவே இதை சாம் தன்னாய் வந்தே சவனிக் வேண்டியும்.

சாம் மற்றவர்களுக்காகச் சீவிக் விரும்பினால் நமக்குப் பணமென்ன? பணமில்லாமல் உதவிபுரிய முடியுமா? சரிப பிரகாரமாகவோ அல்லது நம் படிப்பின் மூலமாகவோ அவர்களுக்கு சாம் உதவி புரிய இயலுமா? ஆம். இயலும். எட்டுமூலத்தில், சமக்குள் உண்மை யான வீரமும் மனமும் உண்டாகும் பொழுதுதான். மனமிருந்தால் இடமுண்டு. ஆகவே இவ்வீதம் காக்கள் "எனக்கு வேண்டும்" என்று ஒன்றையும் சேர்த்த வைரமாய்; நம்மாத நானே உடலுக்குத் தந்தம்மேயேமாயாகி, காக்கள் தீர்த்துமாத வெற்றிகொள்ளும் ஜெயவீராய்விருப்பாம். பின் வந்த யுத்தத்தினால் தோல்வியடையாம். புதிய சேவையும், புதிய பெயரையும் எங்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற்றுத் தைரியமாய் கின்ற போர் புரிந்து, எப்பொழுதும் வெற்றியடைய ஜெயவீரராவோம். தந்தினை தான் வெல்லுகிறவன் இறுதியில் நன் வாழ்க்கையில் ஜெயவீரகொண்டவனாகிறான்.

இன்டர் வகுப்பாரின் சுயாதீனம்

[இன்டர் வகுப்பு மாணவரின் இரகசியங்கள் இனிமையாய் வரையப்பட்டு வருகின்றன. ஆதலால் வரித்தால் கன்றாக ருசிக்கலாம். ப - ர்.]

கூலாசனியின் கதவுகள் திறப்பட்டன. ஆரம்ப மணியும் அடித்தது. மேல்மாடத்திலிருந்து மாணவர்கள் படிவழியே இறங்கிச் செல்லா கின்றனர். பலகையறை (இன்டர் வகுப்பு) மாணவரும் வகுப்பில் குறைந்தனர். சீக்கர்கள் பாடிய பன்னிரு வண்ணக் கூட்டங்கள் குறைந்ததும், கூட்டத்தையும் இவ்வீதம் மாணவருடன் வகுப்பை அழுகினர். பின்னே கண்ணாடி நேயியும், பூகோண நாட்சியாரும் அவர்கள் பாடமலர் தொழுது பக்கவக் தெய்தினர். "வந்தணம் தோழர்களே" என்றால், அன்ன கடைபுடைய வகுக்கவல்லியும் பான மழியா மட்டிடை நகையையும்.

வேதாந்தியும் சித்தாந்தியும் தோன்றி தோள் முட்டிக்கொண்டு வந்ததும், அரண் போன்ற எதிர்ச் சுவர்களை இவ்வீதம் தோன்றி இன்டர்க்கு முற்றுகை விட்டுப் புத்தகம்

கொண்டனர். வேதாந்தி சிலருடன் உரையாடினும் வேதாந்திலே வேட்டையாடும் சுயத்திலே சீக்கிரவந்தழ முடையார். சித்தாந்தியோ சிறிய துணைபொருளிலும் சிவியரானின் சித்தம் இதுவோ என்று அடிக்கியும்போற் சிறுவர், ஆகவே வேதாந்தி இயாதத்திலும் சித்தாந்தி குணத்திலும் சேரம் போக்குவார்கள்.

சிறிது போத்துக்குள் வேகமான கடை யுடன் "வேதாந்தி, சந்திர வல்லியும், காண் உமதாணியில் தான் புருக்கினன்," எனக் கூவிக் கொண்டு வந்தார் போய்க் கொண். அரண் புருத்தும் கூத்தவழியின் சடைபில் தன் ஜெயக் கொடிக்கள் காட்டினார். பின் தன் வல்லிமை கன்றந்த செயல் களைப் பத்திரியையில் வெளி விடுவதும் சிறி பெண்மணிக்கு இன்டர்க்கு முற்றுகை விட்டுப் புத்தகம்

எழுத்துக்களால் முதலியவற்றை யாரிக்கொள் சர்வாத் சபையின் வரையில் சி த் ப து வும் வார்.

இதற்குள் பூகோணசாட்சியார் ஒரு சந்திர உருண்டு, ஒவ்வொருவருடனும் உரைமடிஞர். கண்ணாடிதேலியும் கடந்தலமுடியும் பததிரிகை வாசித்தவுடன் சலகன் குறிப்புக்களை அழகவல்லிக்குக் கூறினார். மடத்தை கைகை மெளண்டியானத்தின் மனைகைச் செலுத்தினர். கெண்டாமரை மலர் சாங்கவதியை கோக்கினார்.

சிறுத்தொண்டர் சிந்தாந்தியின் சிற்பாதம் அண்டிச் சிறு கலைகள் பயின்றார். இவர் சபையில் உபநிசியாசம் செய்திடினார் நடராஜனைப்போற் சலம்பொலிக்க நடனஞ் செய்தார். காலையில் தயில்விட்டெழுந்த தூக்கநாய்தருவி விளிப்புள்ள முகாந்திரமும் முகிப்பாத்திரேசாண்டவில்கை பாலவன் தன் பணம் எய்யப் பின்னும் பாலன் பாயில் படுத்தும் பரடம் படித்தவொர், முகாந்திரம் எப்போதும்

அன்புக்கே.

மரிய நாயுதி தன் மழலைச் சொந்த சிவா யுரைத்தார். அவரது அறிய மொழிகளைக் கேட்டுப் பெரியாரையும் மகிழ்த்தார். சித்தாந்தியும் சிரித்தார். போர்க்கைள் வெற்றி முரசு முழங்கினார். பூகோண சாட்சியாரும் உருண்டு உருண்டு புண்ணை பூர்த்தார். இன்னுஞ் சிறிது வேந்தான். இதற்குள் சமத்திரீ சிந்தியில் சமுடமயிர்த்தார். சமமான தெல்லாம் சமதாக்கிச் சபையின் சட்டக்களைச் சங்கரித்தார். இது என்ன மகா கதைச் செபலா!

இறுதியில், எல்லா இடத்தினின்றும் சிரிப்பும், கனைப்பும், புலமுறையறு நெம்பட்டது. ஆசிரியராம் துலப்பெருமையார் தம்மறிவுப் பெருமை விளக்க வகுப்புப்புகுந்தார். சிந்தியாய் ஆசுவாரம் எல்லாம் அடங்கிற்று. காற்றும் சிறையுமீ சிந்தித்து வகுப்புத் தொடங்கிற்று.

எப்போ?

“கமழ்”

பொருமை கோய் எம்மை விட்டால்வ தெப்போ — காம் பொறமையே பெரிசென் துணைவ தெப்போ, சிறுமை யெனும் கொடுமை தான் கீசுவ தெப்போ — இப்பெருமை யெனும் பெயுருகம் மக்குவ தெப்போ. கானெனும் அகந்தையை காம் வெல்வ தெப்போ — இக்கே காமெல்லொழுப் சயமென்று சொல்வ தெப்போ. அன் பெறும் தென்ற விக்கு வீசுவ தெப்போ — கட்ட தன்பம் விளிப்போர் மமை உகாவ தெப்போ. குட சம்பிக்கைகள் தாம் ஒழிவ தெப்போ — கமக்குள் வேட மணியாரிகள் கண் விழிப்ப தெப்போ. போர் முனைக்கு காணென்று முன் செல்வ தெப்போ — முழு ஆர்வமுடன் ஆர்வியை வெல்வ தெப்போ. எட்டாம் படை அபிராணம் அழிவ தெப்போ — மற்றோர் கட்டம் கேட்கிசும் அறியாமை தெவிய தெப்போ

களைக் கில்லா ஒற்றுமை கீமுட்பாவுவ தெப்போ — இக்கே இளக் காத்திரினிலே மெய்யன்பு கீசுவ தெப்போ. பருதி விருகிகளை யறவே காம் ஒளிப்ப தெப்போ — அன்பு யிருதியால் யாமெல்கும் ஒன்றாய்க் களிப்ப தெப்போ. வஞ்சனைகள் புரிவதை காம் வெறுப்ப தெப்போ — எம் செஞ்சினிலே துயெண்ணம் பிறப்ப தெப்போ. இன்னல் விளைக்குக் கோர ரடியற்ற விழுவ தெப்போ — அரும் உன்னத செயல்கள் சிறந்தில்கு கீசுவ தெப்போ. கொடுக் கோல் அரசு சேனைகள் பின்வாக்குவ தெப்போ — அவரது அறிவே யிழைத்திரிக கோல் பின் மக்குவ தெப்போ. “கேட்டிரீ என்சொல்” என்மோர் சியாயம் அறிவ தெப்போ — கமக் கெத்திய செயல்களி னபாயம் புரிவ தெப்போ. மாசந்த எண்ணம் எம்முன் ஏழைதெப்போ — சிசொதர கேசமே பெரிசென்று காம் உணர்வ தெப்போ

சாய் காட்டின் அழைப்பு கம் செவி
விழுவ தெப்போ — அவன்

சேய்கள் காலென்ற தொண்டு செய்ய
எழுவ தெப்போ.

இத்தனை கோக்குளை யின்படின் பருகி காங்கள்
ஒத்தழைப் போமென்றுன்னி ஒக்கிம காந்தனென்றே — சித்தமுடன்
அனை வரும் சமாருத்தில் எழுவதை உந்தாரமுடன்
புனைவோம் கவிவடிவாய் — என்முறைக்குக் காருமென்றே?

தோல்வியடைந்தாரே வெற்றியடைந்தார்

K. கயிலாயநாதன்

[இக்கட்டுரைப் பக்கங்கூறி கடைசிறுநாளில் வெளிவந்தபாக்களையும் இம்முன்றிரசரிக்கின்றோர்.]

உளரவரிடம் அறிக்கையினை ஆரவாரம்.
நள்ளன் வருவானு வாயாட்டா என்பதே
பேச்சு. சண்டையின் சமாதானத்தையே வர
கேற்றவண்ணம் யாவரும் இருக்கிறார்கள்.
தோல்வியடைவோர் யார்? வெற்றியடைவோர்
யார்? எக்ட்டியினர் தோல்வியடைந்தாலும்
அவர் வெற்றியடைந்து எவ்வளவு!

கன்றாக தனிவருக்கப்பட்ட படைவினை
யுடைய கட்டியினர், போர் கடத்தவதற்குத்
தகுந்த காரணம், அண் ஆயத்தவன் முதலிய
வற்றை முக்கிய அம்சங்களாகவுள்ள போரில்
தோல்வியடைந்தார் வெற்றியடைவது தியலாத
தொன்றே. தியலுக்கு மறாக இருக்கே தோல்வி
யடைந்தார் வெற்றியடைவதற்கு ஏதவா இருக்
கும் போரின் அம்சங்கள் வெறுப்பட்டதாக
இருக்குமன்றே?

எதோ வீண்பயலும் ஒருவரை யொருவர்
கண்டார்ன், காரணம் இதுதான். உடனே
போர் ஆரம்பமானது. தந்தாலப் போர்போன்ற
சம்மதல் கேட்டார்களா? அன்று. இதைக் காந
லன் எவ்வாறு கூறியிருக்க! “அழகியையுடைய
யான் என்னோக்கிற்கு எதிர்கோக்குதல், இப்
பெண் என்னை வருத்தவதோடு சிலவயல்,
தன்னுடைய நுதிப்புப் பார்வையாகிய சேனை
யையும் கொண்டெக்தார்போலும் தன்மைமைய
யுடையது” என்று கூறியிருக்க. இதனை,
“கோக்கினால் கோக்கெதிர் கோக்குதல், காக்கணம்
தானைக்கொண்ட டன்னது உடைத்த” [கு
என்பதால் அறிக்க

அடித்தாரக இப்போரின் அரண் யாது
என்பதை ஆராய்வோம். இருவரின் மனமும்,
மன வலியையுமே அரணாகும். இறுதியில்,
காதலன் மன வலியையாகிய அரணைக் காதலி
இலையுதில் அறிக்கின்றான். இதனைக் காதலன்
ஒப்புக்கொள்ளுகின்றான். போர் காதலன்

வந்து எதிர்த்தாக பணவரும், எதிர்த்த கின்ற
வர் செல்லக்கேட்டு அருகவதற்குக் காரண
மாகிய என்வண்மை இப் பெண்ணின் ஒளி
பொருத்திய கெற்றி ஒன்றிற்குமே அழித்தவிட்
டது என்னும் பொருள்பட,
“ஒன்றுதற் கோடு உடைத்ததே ரூட்டியினர்
என்னாரும் உட்கும் என் லீடு”
என்பதால் விளக்குகின்றான்.

இப்போரில் வீரமாகச் சண்டை செய்யும்
படைகளையெனின் இக்காலத்திற்குப் படை
போன்ற அறிவதற்குப் பெருதவைகளாய் இரு
வரின் அக்கங்களையே கொண்டவைகளாய்
இருக்கின்றன. இருவரும் பிரயோகிக்கும் ஆயு
தங்களில் இறுதியில் வெற்றிக்கொடி காட்டிய
காதலியின் ஆயுதங்கள் சிறந்தன. இவை
பூன்றும் ஒருவரை ஆயுதம் தனிச்சிறப்பைப்
புள்ளது. இவ்விருபதாம் துள்ளுண்டில் உப
யோகிக்கப்படும் பிரக்கிகள் குண்டிகள் போல்
நகரையெனின், அன்று அன்று. ஆயின், ஒரு
வகையில் அவைக்குத் தொடர்பு உண்டு. அண்
மையில் விஞ்ஞானிகளால் தண்டியடிக்கப்பட்
டிருக்கும் இராசிய ஆயுதம் (Secret Weapon)
போன்றதே. இது “கச்சகம் தமிர்தம் அன்ன
கண்கையர் காட்டினாவை” என்று, வர்ணித்ததக்
கூறப்படும் பெண்ணின் கூரிய வேற்படை
போன்ற கண்களேயாம். இதில் இராசியம்
யாத? உன்னே கஞ்சை யுடையதாய் வெளியில்
அமிர்தம் போன்றிருப்பதே. இதுவென்ற
நட்டமாக அறிய துயலாத மூன்று குணங்களை
எதிரியான காதலன் காணுகின்றான்.
“கூற்றமே கண்ணு பிணையோ படவரல்
கோக்கம் இம்முன்றம் உடைத்த”
அதாவது, தன்னை வருத்தவதால் கண்ணை
இயற்றே என்றும், தன்னால் ஒடுக்க தன்மை
யுடையதால் கண்டானே என்றும், இயல்பாக

அஞ்சுத ளுடையால் பெண்மனே எந்தும்,
ஐயமுதகின்றும்.

மேர்சூயிய கூர்ய ஆயுதத்தைப் பிரயோ
கிக்கும் திரையையே திரைம, காநலனைய எளி
தன்னைப் பார்க்காதோர்க்கிலேயே இது பிரயோ
கிக்கப்படுகின்றது. இஃகை,

“யானோக்குத் தலை சிலகோக்கும் கோடாக்கால்
தானோக்கி மெல்ல வரும்”
என்று வியக்கின்றார்.

இதவல்லாமல் இவ்வேற்படை போன்ற
ஆயுதத்தை முழுதும் தாக்கும்வண்ணம் பிரயோ
கித்தால் விரியை உயிருடன் வைப்பதற்கு
இயலாது என்ற உணர்ந்து தருத்த அளவுடன்
உபயோகிக்கும் பெண்ணின் ஆற்றல் என்னே!
குறிப்பாகத் தன்னைக் கண்டகண்ணால் கோக்கித்
தன்னுள்ளே மலிபிடுகின்றார் என்ற சாதலன் பி
வும் துணுக்கமாக விளக்குகின்றார்.

போர் முடிவது என்னையி? இக்காலத்தில்
கடைபெறும் போர், ஒரு பகுதியார் வெற்றியை
மாதப் பின்வாங்கியோ, சாண்புகுத்தோ, அவ்
வது சமாதான ஒப்பந்தம் வைச்சாந்திட்டோ
முடிவடைவது போலல்லவது, இருவரும் குறிப்
பினால் போரை முடிவு செய்திருக்கர் “கண்
னெனெ கண்ணினை கோக்கொக்கின்” வாய்ப்பாலை
குடப்படுகின்றது.

தன் வேற்படையின் வீரத்தால் உயிருட
னே வைப்பற்றிய வீரனை, யப்பாளியர் தாம்

வைப்பற்றிய வீரரைத் தன்புறத்தவது போல்
துன்புறத்தகின்றாரா? இயம்புக்கு மாறாகத்,
தலைவனாகக் கொக்கின்றார். உண்மையில் இது
நீர் வினோய்ப் போரேயாகும். ஏற்றவரது
போற்றுகின்றார். அறிவாலும், ஆற்றலாலும்,
உருவாலும், திருவாலும் மேலோனென வியக்
கின்றார். தம் காதலர் தம் கண்ணுள்ளிருத்த
லால் தம் கண்ணை அழகு செய்வதற்கு மை
திட்டினால், சாதலர் மறைவரர் என்று
பயந்த மை தீட்டுவதையும் அறிவ வழித்
கின்றார்.

“கண்ணுள்ளார் காதலராகக் கண்ணும்
எழுதேன காப்பக்கறித்த”
என்பதால் அறித

சாதலன் தம் அஞ்சில் இருப்பதால்
குண்டைய உணவை உண்டால் அவரைச் சமம்
என்று அஞ்சி, குண்டைய உணவை உண்ணாமல்
விடுகின்றார்.

“அஞ்சுத்தார் காதலவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சுதம் வேளக் கறித்த”

என்பது அவன் கூற்று
இவ்வித குணசிரமங்களுக்கே போர்வீரரை யான
கணும் காணும்.

தாம்வைப்பற்றிய சிலவையே நல்லமை
யாகக் கொண்டொழுதும், நெஞ்சிற் கையில்
லாத போர்வீரனிடம் சிக்குவோரே பாக்கிய
காடுகலாவா!

* * பெண்ணா? பொன்னா? * *
— ‘மால்னி’ —

“பேசிய பேச்சின்படி உன் அப்பா
விடம் அந்தக் கால ஆயிரம் பவுணையும்
வாங்கித் தா, இல்லிப்பெல் கீ அவர்க
ளுடைய கண்மை திமைக்குப் போகக்
கூடாத. அப்படிப் போனால் உன்னை
இங்கு திரும்புவா விடமாட்டீடன். அங்கு
தான் இருந்தவீதி” என்று ஒரு ஆண்
மகன் தன்னுடைய மனைசியை இசுழந்து
அவனை விட்டுக்கு அப்பால் தூரத்திவிட்
டதைத் கண்டதாம் என் மனம் அப
பேதையின்பற்ற சென்றது. ஆ! இச்
சொற்ப பணத்திற்குகவா இப்புருடன்
லக்குமியை யொக்கும் இப் பெண்ணைக்
தூரத்தினன், என்னே அவனுடைய அறி
யமை! பணமென்றல் பிணழம் வாய்
தீர்த்துமன்றே! அப்பெண் சேர்ந்த முக
மும் சிந்திய கண்ணிருமாய்த் தன் இரு

செல்வங்கலையும் அழைத்துக்கொண்டு
தந்தை விட்டடை கோக்கிச் சென்றான்
ஆ! இத்தக்க சம்பவத்தே என் கண்க
ளால் பார்க்க முடியவேயில்லை. இச்சிதனை
முறைக்கு ஏதவாய் இயந்த கம் முன்
னோரை இகழ்த்துகொண்டு விட்டகினைன்.

இச் சீரழகுற அன்றே இப்பெண்
னின் ஜீயியத்தைக் குலைத்தது. இத்
தகைய சிதன முறைபால் கம் காட்டுப்
பெண்களுக்கு வரும் கோக்கிச் சற்று
ஆராய்வாம்.

சிதனம் என்றால் என்ன? ஒரு
பெண்ணின் விவாகத்தினன்று அவளு
டைய பெற்றோர்கள் விரும்பி அவளுக்கு
க்கு கொடுக்கும் பொருளை சிதனமாகும்.
ஆனால் தற்போது உள்ள ஆண் மக்கள்
அவரம்மடக்க மூன்னியம் தங்களுக்கு

இத்தனை ஆயிரம் பொன் சிதனமாகத் தரவேண்டுமென அறிவித்துவிடுகின்றனர். உத்தியோகத்திற்கேற்பச் சிதனம் கேட்கப்படுகின்றது. என்னே இவர்களின் அறியாமை மாசறக் கற்ற ஆண் மக்களும் இவ்வாறு சிதனம் கேட்டால் வேறு யாத்தான் கேட்காமல் கிடுகிடுவார்கள்? அவர்களின் அறிவும் வீண்! கல்வியும் வீண்! முப்பும் வீண்!

இக் கொடிய வழக்கத்தினால்லவா நம் சமுதாயத்தில் அனேக இனம் பெண்கள் விவாகயின்றிப் பரிதவிக்கின்றனர். ஆ! எத்தனைக் குடும்பங்கள் கடலில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றன. வாலிபப் பெண்கள் வலிய மாய்கின்றனர். இது முடிபாதவர்கள் தங்கள் மாணத்தை விற்று மக்கிப் போகின்றனர். இச் சிதன வழக்கத்தினால்லவா இக் கொடுமைகள் நம் நாட்டிற்குப் பரவுகின்றன.

ஒரு ஆண்மான், நற்குணமும் நல்லறிவும் பொருந்தியவரும், ஒருமட்டில் அழகுமுள்ளவனாயும் விருந்தி விவாகம் செய்யவேண்டுமென்பாழிபு, பணத்திற்காக ஒரு பெண்ணை மணப்பது நடத்தினமாதர். என்ற வழக்கைத் துணியி அநிக சிதனத்திலும் பார்க்க உயர்ந்தவனல்லவா?

[கடலேரயாவர் 'மரணீ' பெண்மணியாய்ந்தும் குவிநிடயத்திலி இவ்வளவு தூயிரத்திவ்வரைத்தி இக்கட்டினார், நம் கண்ணி மாணவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு உன்றக இருக்கின்றது. ப—1]

என் நினைவுகள்?

வடகாம் போலக் காலைக் கடன்னை முடித்தபின் என், உன்னத்தைக் கொண்டு கொள்ளும் பரிபுஷ மிகுந்த மலர்கள் தைந்த ஒரு புகுசோலையில் சென்ற அங்கு காணப்பட்ட அழகிய பாறையின் மேல் உட்காந்திருக்கின்றேன். தென்றற் காற்ற நறுக்கம்பெற்று வீசுந்து. என்னைகள் பலவியப் பூக்களை உற்ற கோக்கி ஆண்டக்கடலில் மூழ்கின. பலவியப் பதவைகள் தேய்பாடிச் சென்றன.

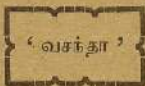
இவ்வாறிருக்கையில் என்னைகள், ஒரு மலரை கோக்குகையில், மலர்களிலிருந்து மதுவைப் பருகி ஆண்டத்தடடன் பறந்து சென்ற பதவையை விளித்து கோக்கின. என்மணம்

ஒரு பெண்ணின் மதிப்பு சிதனத்திலாதக்கிரங்கிறதா?

சிகோதாரே, உங்களைல்லவா, எத்தனையே நற்குண நங்கையர் நலமாக வாழ இயலாமல் நாசமாய்ப் போகின்றனர். சிதனயின்றி ஓர் ஆடவனும் கிட்டத்தன் னும் வா மறக்கிறான். என்னே இக்கொடுமை! இதுவும் காலத்தின் களிகோலமே? சிதனத்தைப் பரித்துப் புரியும் மணமும் ஓர் மணமாகுமா? இப்படிப்பட்ட மணம் புரிவார் தெரிக்கலம் சந்தேகாஷத்தடடன் வாழ முடியுமா? இல்லவே இல்லை.

காலை மணத்தை நாடுமெல்லாரும் கருத்துடன் கைப்பிடித்தால், சிதனம் கொடுப்பதாகிய இக்கொடிய வழக்கம் காணா அழிந்தொழிந்துவிடும். ஆகவே நம் நன்முறையில் காலை மணம் புரிந்து கூடிய தெதியில் இச் சிதன வழக்கத்தை நம் நாட்டினின்றி அகற்றிவிடவேண்டும்.

சிதன வெறுப்பிடித்துத் திண்டாடும் சிகோதாரே, இனிபாவது உங்கள் பிழையை உணர்ந்து உங்கள் கொடிய எண்ணங்களை மாற்றுவங்கள். நீங்கள் பாணமணம் புரிகிறீர்கள்? போய்யாணை? போய்யணை?

புளகாக்கிதமடைந்தது. அய்வழியே பதவை யன பணத்தைக் கவர்ந்தது.

துண்டங்கள் தோன்ற இம்மண்ணுவகத்தினை விண்ணுவகத்தி விசாரம் சிறிதும் இன்றித் திரியும் பதவையே! யானும் உன்னை போல வாழ விருப்புக்தேன். ஏனெனின், யானிடராகிய எம்மிடத்தில் காணப்படுகின்ற பெருமை, அவா முசலிய தாக்குணங்கள் உன்னிடத்திற்கு சிறிதளவே யும் இல்லையே

சகல பொருட்சீரையும் உன்னுடையதாகப் பாவித்தப் பிறர் அனுபவித்தகையிட்டேச் சற்றும் பொருட்படுத்தின்கு யில்லையே. எத்தெந்த துமணம் வீசும் புறப்பச் செடிக்கிறும்

உல்லாசமாக இருந்த மதுரைப் பருகியும் சேரரித்தும் மகிழ்சின்கும். இத்தேன் எம், முடையதென்ற தப்பிப் பார ஒருவருமில்லையே மறிதவன் பொருத்திய பெண்ணினிள் தானும், தாம் பெருமூக்கத்தான் வளர்த்து வந்த பூஞ்சேலையில் உலாவகின்றபொழுது, 'உணர்விற்கு அதுவல்லில்லை' என்ற எதிர்த்தாமல் தானும் உன்னை கோக்கி ஆண்கள் முறுகின்றனவே. அதோடு உன்னின்கத்தார் அச்செடி களுக்குச் சென்று உன் தேனைப் பங்கு பற்றினும் நீ அவர்களை எதிர்க்கவும் இல்லைவே, தாத்தவயில்லைவே. இவ்வீத மனப்பான்மை பெற நீ செய்தது என்ன மாதமோ?

எவ்வாறிடத்தில் 'அவர்' என்ற குணம் காணப்படுகின்றதே. எம்மற்றவரைப்போன்ற கடக்க அவர்கொள்கின்றோம், மனிதரிடத்தில் இக்குணம் தோன்றுவதால் அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் கொல்வின்றனர். இவ்வீத கோக்கம் உன்னிடத்திலாவது அல்லது உன்னின்கத்தாரிடத்திலாவது கணவிலும் தோன்றவில்லைவே. இது என்ன ஆச்சரியம்!

இன்னும் நீ எங்கு சென்றாலும் சென்ற இடமெல்லாம் சிறிக்கின்றதே. உன் சாதியரால் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கப்படுகின்றும், உன்னிடத்தில் யான் பெரியவன், நீ சிறியவன், அல்லது உலகனில் ஒருவர் உயர்ந்தவர் மற்றவர் தாழ்த்தவர், என்னும் கொள்கை யில்லாதது என்ன விதோதம்! யாவரும் கடவுள் மகனே, யாவரும் சோதரரே என்ற ஒன்றை உடைய பாடிசகதாசுவரமுபுருஷர் விக்கின்றீர்களே. நீயே இவ்வியல்ப வாழ்க்கையை அனுபவிக்கின்றும்.

அமுலகக் குரல் கேட்கின்றது. இன்ப மாய வாழ்க்கை மக்களின் முகத்தில் தன்பக்குறி காண்கின்றதே. செருவில் கின்றவர் அங் யீட்டரை யணுகுகின்றார். அன்றேல் தம் வீட்டார் என்கை பாடி புகின்றாரே என நெண்ணி வீடு செல்கின்றனர். சிலர் அறை களிற் புகுத்த சாழ்ப்பாசனம் கொள்கின்றனர் சிலர். தந்தேறது சண்டை முட்டாமாய் வீட்டது என்று சிலர் சிங்குகின்றனர். குண் டியாசி பெய்கின்றதே எப்பொழுதுதான் தோலையுமோ என்கின்றனர் சிலர். தம்மை விட்டுப் பிறதேசங்களில் வாரும் இனசகைத் தாணயிட்டுக் கவலை சொன்கின்றனர் சிலர். போர்க்காலத்தில் குருதிவெள்ளமாய் பாய்கின்றது. துணையின்றதையும் கண்ணுற்றும் காணாதவன்போன்ற நீ கவலையின்றி உன் வினத்தாரோடு சேர்த்து தேனைச் சேகரிக்கின்றும். என்னே உன் பெருமை! சீயல்லவோ குபேரல!

"இன்றைய தினம் சுழித்துவிட்டது. காலைப்பொழுது எப்படிப்போகப்போகின்றது" என்கின்றனர் ஒருபுறம். மற்றொருபுறம் என் வாணவில் ஒருகாலைக் சுழித்துவிட்டேன். காலை, வயிற்றை சீரப்புவதற்கு வழி கேட வேண்டும்", என்று செல்விச் செல்கின்றார் சயனவரைக்கு. "இன்று முழுவதும் அலைத் தேனை வரை முகத்தில் விழித்தேனே. காலைக் காளுள் ஒரு ரோம் என் வயிரூர சேரறு கிடைக்குமோ!" என்கின்றார் ஓர் வணிகர். "வாத்தில் இருகாலைக்கே இக் கூப்பன் அரிசி போதுவதே. மறுகின்களுக்கு என்செய் வேன். ஐரோ இக் கூப்பன் வந்த பசித்தம் பாடி என்னே" என்கின்ற ஒரு குடியித் தவன். மானவ நெருகவன் இன்றைய தினம் முடித்துவிட்டதே அமர் காலைக்கு அக்க ஆசிரி யருக்குக் கலாசாலை சென்று பாடல் கொடுக்க வேண்டுமே," என்கிறான். குழந்தைப் பிள்ளையோ, எப்பொழுது தாம் பரிக்கை யரைக்கு வருவார் தான் அவர்கொடு உல்லாசம் போட என்நெண்ணுகிறது. இவ்வாறு பூமி யின்கண் சிருஷ்டிக்கப்பட்டயாவரும் வருவதை யன்னியும் உட்ப்பதை பெண்ணியும், கடத்ததை சினத்தும் தக்கத்தில் ஆழ்த்திருக்கின்றனர். உணக்கு வெயிலோ, மலையோ, பனியோ, இருட்டோ, சிலவோ, எதுவென்றாலும் சரி அற்ப யோசனை யுமில்லாமல் ஆண்க்கா கத்தினை செல்கின்றனர். உன் உணவிற்குக் கட்டமில்லையே. புஷ்பங்களே தேனினிளக் கொடைக்கஞ்சாதவர் போன்று, எப்பொழுதும் அளிச்சின்றனர். "எனக்கென்ன, யார்கெட்டா லும் காண் வாயவேண்டும்" என்னும் குணம் உன்னிடம் காணுதாலோ உன் தேனுக்குக் கூடக் கட்டுப்பாடு இல்லை. இன்பம் பெரு கும் சிறிய புள்ளே! உன் வாழ்க்கை எனக்குக் கிட்டுமோ? இது என்ன ஆண்க்கம் என்னே சத்தோகம்.

கு புள்ளினியே! இம்மனிதரிடம் காணப் படுகிற கோக்கமும், காருண்யமற்ற சிந்தை யும், மிருகத்தன்மையும் உன்னை அற்பமேனும் அணுகாதிருக்கவேண்டும். இதவே என் பிராரத் தனை!!

யாரோ என்னைத் தொட்டனர். உடனே திரும்பிப் பார்த்தேன். என்னருகில், "யான்னை அகலா உட்கு மூன்று மணித்தியால்களாய்த் தொட்டக்கினுள் இருக்கின்றேயே. தந்திவ குணம் பிறகுவிட்டதே" என்ற செல்விச் சிரித்தவனென்று கின்றான் என் தம்பி. அப் பொழுதுதான் எனக்கு, காண் ஆழ்த்த யோசனை யில் இருந்தேனெனத் தோன்றிற்று.

English Editorial Board

Editor:

E. R. Appadurai

Associate Editor:

P. Thurairatnam

Literary Section:

J. Jeevarajah

E. Chelvarajah

Sports Section:

P. Rehgasamy

Co-eds. Section :-

Miss T. Kandiah

Miss R. Kathiritamby

Junior Section :

D. R. Ampalavanar

B. T. Singham

Faculty Adviser :-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A. (Lond.)

Tamil Editorial Board

Editor :

D. R. Ampalavanar

Associate Editor:

N. Kugarajah

K. Kailayanathan

Literary Section :

S. Rajadurai

Miss M. Saraswathy

Miss T. Kandiah

Verse Section :-

A. Sathasivam

Miss K. Tampoe

Co-eds. Section :-

Miss S. Sanders

Miss G. P. Appudurai

Junior Section :-

E. Vellautham

P. Rangasamy

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam M. A.